Recensie: OY ****

DE Studio Antwerpen
zaterdag 25 mei 2024

foto © FroeFroe

Recensie:
OY, de jongste figurentheatervoorstelling van FroeFroe, gaat breed, zowel thematisch als vormelijk. Iets te breed zodat de focus wat verloren gaat. En het narratief? Dat durft zo nu en dan ook wel eens sputteren. Het neemt niet weg dat OY een erg mooie, poëtische, ja misschien wel een van de meest intimistische voorstellingen van deze makers in jaren geworden is.

OY betekent 'eiland' in het Noors. De verteller van dienst spreekt het publiek toe in het Noors tot die erop gewezen wordt dat er vanavond opgetreden wordt in België. De man gaat over in het Frans om uiteindelijk te belanden bij het Nederlands.
Centraal in OY staat Tove wiens vader een uitvinder was maar enige tijd geleden al is gaan vliegen. Live werd het uitgezonden toen ie van een rots sprong. Maar het vliegen leek eerder op vallen. Sindsdien heeft de tienjarige jongen het verlies van zijn vader niet verwerkt. En hoewel zijn moeder stelt dat ie bij haar terecht kan, is dat gewoon in werkelijkheid niet het geval. Druk met de afwas bezig en nog andere huishoudelijke dingen, of aan het luisteren naar de aria van de Koningin van de Nacht uit de Toverfluit, doet ze.
De jongen trekt niet zelden naar het atelier van zijn vader om daar de vleugels en de propellers te verfijnen. Daarbij passeert ook de formule om de oppervlakte van een cirkel te berekenen: straal maal straal maal pi. Zijn test mislukt.
Noor is 11 en woont aan de andere kant van de berg. Ze rijden allebei dus via een andere route naar school waar de jongens van de meisjes gescheiden zijn. In de zomer kruisen hun wegen 9 seconden, in de winter 3,5. Noor volgt na schooltijd nog zangles dus zien ze elkaar enkel 's morgens even. In totaal heeft hij haar dus zo'n 39 minuten al gezien waarbij het publiek ook meegegeven wordt dat OY zelf ook nog zo lang zal duren (waarbij je helaas als toeschouwer geconfronteerd wordt dat het theater is waar je naar kijkt en OY zo zijn eigen magie doorprikt, wat we jammer vinden). Wanneer ze hem vraagt om de volgende dag op haar te wachten na haar zangles zodat ze samen kunnen rijden omdat ze aan zijn kant van de berg moet zijn, voelt ie voor het eerst vlinders in de buik.
Het is dan dat OY zijn poëtische, intimistische, wit belichte met rook omgeven en soms begeleid door etherisch hoog gezongen melodieën die aan new-age muziek van Adiemus en co doen denken achter zich laat en voor een visueel over the top festijn gaat, wat de overdreven gevoelens van mannen wanneer die verliefd zijn, moet onderstrepen op de tonen van 'Alexandrie Alexandra' van Claude François waarbij vooral het gevaar in een drol te trappen het grootste risico vormt als je verliefd bent blijkbaar.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

OY wordt helemaal dolletjes wanneer voorstelling in interactie gaat met het publiek en vraagt wie er al eens gezoend heeft en wie niet. Dolkomisch wordt het wanneer we onderwezen worden in de kunst van het tongzoenen en daarbij een koffielepel (hoewel hard, koud, van metaal, en soms met scherpe randjes) het perfecte hulpmiddel zou zijn om mee te nemen naar je kamer, man cave of weet ik veel, om daar te oefenen.
Voor de gevorderden is er een eierdooier in een halve eierschaal. Om geen sporen achter te laten, raadt de ervaringsdeskundige aan om een kommetje mee te nemen naar je kamer, man cave, of waar je ook (stiekem) wil oefenen. Door dat met een eierdooier te doen, weet je ook als die intact blijft dat als je het voor echt gaat doen geen kloofjes of scheurtjes zal veroorzaken, niets kapot zal maken en dus de tong en de rest van de mond van je geliefde ongeschonden zal achterlaten… En dan is er nog de stoomcursus voor professionele zoeners waar voor zover wij konden uitmaken zuigkracht aan te pas komt. Dat ging echter zo snel, dat we aanraden om zelf even OY te checken. Kwestie van niet alles te verklappen, ook.
Hoewel we de lgbtqia-plus boodschap best wel konden smaken in OY tijdens de regenboog-scène waarin Tove dagdroomt, hadden we liever een visueel homogenere voorstelling gezien die meer de focus op 1 aspect legde. Nu ondersneeuwt het mathematische en komische het psychologische narratief (rouw en verliefdheid) zowel vormelijk als inhoudelijk waardoor de vertelling zelf ook sputtert. De muzikale spreidstand is daarbij ook bijzonder groot. Zo horen we bijvoorbeeld Thais Scholiers overtuigend haar kopstem aanspreken in 'O Julissi' terwijl ook de Aria van de Koningin van de Nacht van Mozart op tape te horen is in deze voorstelling naast 'Alexandrie Alexandra' van Claude François.
Wanneer je daarbovenop nog eens na een derde van de speeltijd herinnerd wordt dat je naar theater aan het kijken bent wanneer je als toeschouwer meegegeven wordt hoe lang de voorstelling nog zal duren, draagt dit ook niet bij aan de beleving en inleving van je als toeschouwer.
Vormelijk gaat OY zo breed alsook thematisch dat er wel veel interessants wordt aangestipt, maar werd er volgens ons toch beter gekozen voor uitdieping door minder onderwerpen aan te snijden die dan beter uitgewerkt konden worden. We misten dus soms wat verdieping en dat voel je vooral wanneer het verhaal van OY tamelijk snel en abrupt afgerond wordt in een weliswaar mooi hartverwarmend open eindbeeld.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.